

paa denne Maade vil støtte den indenlandske Smaaskibsfart, der under Nutidens Konkurrence er meget haardt stillet. Det vil dog være umuligt helt igennem at tage Hensyn til dette Forhold, thi for enkelte Lodsnings Vedkommende ere Lodspengene nu saa ringe, at de bør sættes noget op. Man har ment, at den laveste Betaling, for hvilken en Lods skulde kaldes ud, ikke burde være under 2 Kr., medens der nu findes Takster, hvorefter en Lods maa udføre en maaske ret besværlig Lodstur for f. Eks. 30—40 Øre.

Naar Ministeriet har fundet Anledning til nu at foreslaa de i Lov om Lodsvæsenet af 13. Juni 1879 fastsatte Principper for Beregning af Lodspenge forandrede, dels af de allerede anførte Grunde, dels af Grunde, som nærmere skulle paapeges nedenfor, har man fundet det rigtigt at benytte Lejligheden til at gøre Loven tydeligere paa et Punkt, hvor der nu er en uheldig Uklarhed til Stede, nemlig med Hensyn til Forholdet overfor Skibe, der blive bugserede. Medens Loven stærkt holder paa Lodsernes Eneret til Lodsnings, mener den tillige at maatte værne om Bugserdampernes Næringsfrihed. Men disse to Interesser kunne ofte komme til at staa i indbyrdes Modstrid, og den Maade, hvorpaa Loven af 1879 paa dette Punkt er affattet, har ikke været egnet til at undgaa Misforstaaelser.

I Lovens § 31, 5te Stykke, siges der: „Derimod skal Skibsføreren ikke betale Lodspenge, naar han, uden at benytte Lods, lader sig bugseres af et Dampskib, der udelukkende tjener til at bugseres de Skibe, som ville benytte det,“ osv. Ved Udtrykket „lader sig bugseres“ er der sikkert underforstaaet „men ikke lodse“, og i sin Betænkning, afgiven den 26. Januar 1876, udtaler det nedsatte Landstingsudvalg sig saaledes: „Det vil i det enkelte Tilfælde efter de foreliggende Omstændigheder neppe frembyde store Vanskeligheder at afgøre, om det bugserede Skibs Fører har, i Stedet for at tage Lods, benyttet Kaptajnen eller nogen Anden paa Bugsereskibet som Lods“. Denne Antagelse har imidlertid ikke holdt Stik, det har tværtimod vist sig meget vanskeligt at afgøre, hvorvidt Bugsereskibet maa siges at have lodset det slæbte Skib, og selv i Tilfælde, hvor dette utvivlsomt skulde synes at have fundet Sted, f. Eks. hvor Skibsføreren har maattet indrømme, at han var ganske ukendt med Farvandet, foreligger der Dom for, at Bugsereskibet ikke kunde siges at have ydet nogen Lodsnings-

hjælp. Ministeriet foreslaar derfor en anden Affattelse af Lovens Bestemmelser om dette Punkt, saaledes at en Skibsfører, der uden at benytte Lods lader sig bugseres af en Bugserdamper, ikke skal betale Lodspenge, naar han selv leder Navigeringen under Bugseringen, medens det nærmere forklæres, naar Bugseringen maa siges at være forbunden med Lodsnings. Det vil være til Held for begge Parter, baade Bugserdamperne og Lodserne, at Lovens Bestemmelser herom fremtræde med tilstrækkelig Tydelighed og Klarhed.

De øvrige i den ny § 31 optagne Bestemmelser ere i alt væsentlig uforandrede som i den nugældende Lodslø, kun paa enkelte Steder noget ændrede i Redaktionen for at gøre dem tydeligere.

Den første af de i den nye § 32 optagne Bestemmelse, at Betalingen for hele Lodsningsen beregnes efter Skibets største Dybgaende, er ny, men er i sig selv saa indlysende, at den neppe behøver yderligere Motivering, og findes desuden i flere af de nugældende Lodstakster. Den sidste Del af samme Paragraf, at for Skibe, der ikke ere maalte, træder Deplacementet i Stedet for Drægtigheden, er optagen som en Følge af Indførelsen af det nye Betalingsprincip.

Den Maade, hvorpaa Lodsvæsenet nu i over et Aarhundrede har været ordnet, nemlig at Lodserne lønnes med de af dem indvundne Lodspenge, har medført, at Lodserne ved de forskellige Lodserier ere højst ulige stillede. Ved nogle Lodserier have de et særdeles godt Udkomme, medens ved andre Lodserier Indtægten har været saa ringe, at Staten har maattet træde hjælpende til, saaledes at der findes Lodser, som hovedsagelig leve af Understøttelse fra Staten, hvorved denne i Aarenes Løb er bleven paaført ret betydelige Udgifter.

Den tidligere nævnte Kommission, hvis Hverv blandt andet ogsaa var at undersøge denne Sag, kommer i sin Betænkning til det Resultat, at den nugældende Ordning bør søges ændret derhen, at Lodspengene indgaa i en fælles Lodskasse, af hvilken Lodserne lønnes, dels med en fast Lønning, dels, for at ansøre dem, med et Tillæg, der foreslaas fastsat til en vis Procentdel af de ved hvert enkelt Lodseri indvundne Lodspenge.

Samtidig skulde da de Principer, hvorefter Lodspengene beregnes, forandres paa den i nærværende Lovforslag foreslaaede Maade. Ved den derved tilsigtede noget forhøjede Lodsindtægt antager Kommissionen, at det vil opnaas, at Statens Tilskud